

den almindelige Oplysning, her findes — maa jeg dog væsentlig stole paa, at Rævningerne blive ledede af en Dommer, der virkelig kan lede dem. Saaledes er det ogsaa i England; Enhver, der har overværet de engelske Juryforhandlinger, vil vide, baade at man med Beundring hører, hvorledes den engelske Stordommer røgter sit Hverv og navnlig taler til Rævningerne, til de Edfvorne, og tillige, at der vises ham en overordentlig Agtelse, ogsaa fra de Edfvornes Side. Det er overmaade sjældent, at Afgjørelsen, naar den ledende Dommer har fundet det rigtigt, bestemte at betegne, i hvilken Retning han finder, den bør gaae, gaar i en anden Retning, men naturligvis er der ikke faa Veiligheder, hvor den juridiske Mand føler, at han ikke er den, for hvem det ligger nærmest at afgjøre det egentlige Spørgsmaal. Jeg har oftere hørt den paa-gjældende Dommer sige: „Ja, saaledes og saaledes ere nu de Ting, der ere oplyste“; han har da fremstillet for de Edfvorne de Mangler, der kunde findes i de enkelte Beviismidler, og søgt at klare dette, og derpaa føiet til: „Det er nu Dem, der leve i det praktiske Liv, og kjende disse Forhold fra deres daglige Dont og som have en langt bedre Gsne end jeg til at afgjøre, om dette eller hiint bør træes, om der bør sættes Lid til denne Forklaring eller den bør vrages. — Deres Sag er det nu, samvittighedsfuldt at overveie alt dette efter Deres Livserfaring og Samvittighed og saa tage Deres Beslutning.“ Men skulde Rævningdommerens Ord høres, skal man vente, at der vil blive handlet derefter — og uden dette seer jeg ingen Tryghed i Institutionen — saa maa han være en virkelig overlegen Personlighed, og det bliver han ikke, undtagen vi søge at faae vore bedste Mænd dertil. Jeg maa altsaa anbefale at nøies med et mindre Antal, for ikke at faae Noget, som ikke er fuldkommen skikket dertil.

Der er er endnu et Punkt, jeg maa berøre. Den ærede Forslagsstiller meente, at jeg havde læst Lovudkastet urigtigt, naar jeg havde meent, at det for 3 Rævisorer vilde være et for besværligt Hverv at udsøndre et Antal af 200 Rævninger, og i det Hele meente den ærede Forslagsstiller, at jeg havde forvevlet Lands-overretskredsene, hvoraf der efter Lovudkastet

er to, med Rævningskredsene, hvoraf der er flere. Den ærede Forslagsstiller bemærkede, at der vilde blive 3 Rævisorer for hvert Amt, men det bliver der i Virkeligheden ikke, thi der er jo kun et Par Kredse, hvori der er eet Amt, nemlig Bornholm og Maribo Amter; de øvrige Kredse indeholde 2 eller 3 Amter. Jeg maa derfor vedblivende formene, at for en Kreds af 2 eller 3 Amter er Opgaven for stor for 3 Rævisorer.

Med Hensyn til mine Ytringer om de tvende Systemer, det engelske og det franske, er der gjort Bemærkninger, som om jeg havde erklæret, at jeg vilde ønske det engelske System indført i dets „fulde Reenhed“, som der blev sagt; det har jeg ikke ytret, og jeg har heller ikke bebreidet den ærede Forslagsstiller, at han havde søgt at komme det andet System imøde, naar det var nødvendigt for at flaffe Sagen Indgang her i Landet; men jeg har kun sagt, at jeg personlig nærede en stor Forkjærlighed for det engelske System, og at jeg nødig vilde, at man væsentlig skulde afvige derfra uden efter en meget omhyggelig Overveelse. Anstilles en saadan, og Afvigelser fra det engelske System vise sig nødvendige, ja, saa vil jeg ogsaa vide at bøje mig derfor, men Forkjærligheden beholder jeg rigtignok. Det engelske System i dets „Reenhed“ er forøvrigt heller ikke det, som flere af de ærede Talere idag have omtalt. Naar man saaledes f. Ex. har sagt, at man dog vel bør overveie, om vi vilde have en Anklagejury, saa er en saadan ikke Noget, der vedrører det engelske System i dets Væsen; Anden i det engelske System bliver ganske uberørt, enten der er en Anklagejury eller ikke. Det vedrører heller ikke Anden i det engelske System, om der er en offentlig eller privat Anklager, skjøndt det ganske vist er et væsentligt Punkt; begge disse Punkter kan man desuden ikke længere kalde virkelige Dele af det engelske System, thi i saa Henseende erkjender jeg med den ærede Forslagsstiller, at Bevidstheden i England allerede længe har været saaledes, at der ingen Tvivl kan være om, at der i disse Punkter vil stee Forandring. Det er jo imidlertid bekjendt, at man i England ikke er hurtig med at forandre Love, men at man venter, indtil Folkets Bevidsthed er bleven saa